

Yürümeyi öğrendiğimden beri sana yürüyorum. Konuşmayı öğrendiğimden beri hecelerimin arasında senin sesin. İlk seninle sarıldık, öldüğümde son defa sen sarılacaksın.

Senaryo gereği seni hiç görmedim, hep arkam dönükken oraya koymuşlar seni, kimse yokken öten kuşların sesini duyan diğer kuşlardan biri, belki binlerce yıldır insan görmemiş ağaçların hışırtısı, binlerce fersah dipteki balıkların sakın bekleyişi... Seninle öğrendim dünyayı ve seninle vazgeçtim öğrenmekten.

Bırak dünya seni öğrensin biraz da.

Meydanın, dünya dediğimiz bu dengesiz meydanın her köşesinde, her gizli aşığın sesinde, her gizli gizli öpüşen ergenin kalp çarpıntısında, her *keşke* diyen evlinin bakışında seni gördüm.

Tersyüz edilmiş tüm sözlerin bedeli sensin. Seni kaybedenin kazanacağı yok, seni kazananın kaybedeceği yok. Tüm senaryo bunu çevire çevire anlatmak için. Hikayenin başı, sonu, ortası sensin.

Her son senin başlangıcın, her başlangıç senin sonun. Düşünen seni unuttu ve düşünmeyi unutan seni buldu. Düşündüren de unutturan da sensin. Sen bulmasını istemediğinde kim seni bulabilir?

Gün senin. Gece senin. Nefret senin. Aşk senin.

3 Haziran 2011